

— „Tu v temi, da v popolni noči se mi dozdeva, da na luni nekaj gori.“ —

„Pa menda pač ne vidite švigati ognja?“

— „Ne! Svetloba ne plapola kot nemirni jeziki plamena. Tri, štiri kot sneg bele lise mirno žarijo onstran svetlobne meje v temno noč,“ — odgovori zopet nov gledalec Galileju.

„To je eden izmed onih svetlih jezičkov, ki jih je videl prvi od vas še segati iz obsvetljenega dela v lunino noč.

Tekom našega opazovanja se je že lunin ščip nekoliko zmanjšal in noč je pokrila pokrajine na desni, ki so pred dobro uro še blestele v luči zahajajočega solnca. Tudi gorska slemena je med tem odela tema. Le na najvišje vrhunce še lije žarka solnčna luč in njih razpokane in razorane stene goré v črno noč kot orjaški kresovi.

In tu sediš človek na zemlji in strmiš v lepoto, ki jo rodi na luni borba teme in luči, in piješ harmonijo, ki jo stotisoče milj odtod igra solnčni zahod po strmih slemenih luninega gorovja!“ —

Tako so gledali in strmeli tisto noč Benečani nad čudi, ki jim jih je odkrival daljnogled na luninem površju.

In Galilei je neumorno opozarjal na zanimive pojave ter jih s kratkimi, jasnimi stavki duhovito tolmačil.

(Dalje prihodnjič.)

Fr. Albrecht:

V polnoč gredo ure.

V polnoč gredo ure. Vse zvezde neba,
ves blesk je izpila brezdanja tema.
Vsa solnca so mrtva. Vse ceste sveta
molčijo najgloblje molčanje.

V polnoč gredo ure. V tišino noči
le veter — glas zemlje — potajno ječi . . .
Jaz gledam v nebo in vprašujem temo:
Kako je s teboj zdaj, o domovina?

In kakor bi vzdihali daljni grobovi
in kot bi se rušili živi domovi, —
jaz čujem ječanje polnočnih samot
iz svoje domovine . . .